

τούτου τὸν αὐτοκράτορα, παρ' οὗ καὶ ἔλαβε τὴν ἐπιταγὴν νὰ ἐξώσῃ τοὺς Ἑβραίους παραχοῆμα ἐκ τοῦ βασιλείου (19). Τούτου ἕνεκα μέγα πλῆθος τῶν δυστυχῶν ἐκείνων κατέφυγεν ἐν ἔτει 1540 εἰς Κέοκυραν, ὅπου ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν πρῶν φυγαδευθέντων Ἰσπανῶν ἔκτισαν συναγωγὴν, ἣτις πρὸς διάκρισιν τῆς ἀρχαιοτέρας ἑλληνικῆς ὀνομάζεται εἰσέτι ἀπουλική καὶ ἰσπανική καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης χρονολογεῖται ἡεῖς Ἰταλὸς καὶ Ἑλληνας διαίσεις τῶν Ἑβραίων τῆς Κεοκύρας.

Ἡ διοργάνωσις τῆς κοινότητος αὐτῶν ἐγένετο κατὰ μίμησιν τῶν Χριστιανῶν, διότι ἐκάστη συναγωγὴ εἶχε δύο συνδίκους (Menunim), δύο ἐπόπτας καὶ δύο ἐπιτρόπους (Parnassim): ἀπετέλει δὲ ἴδιον σῶμα καὶ εἶχε ἰδιαιτέρον συμβούλιον, ὅπερ συνεκαλεῖτο πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἰδίων ὑποθέσεων ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῶν συνδίκων-κοινοῦν δὲ πραγμάτων προκειμένων τὰ συμβούλια ἠνοῦντο καὶ ἀπὸ κοινοῦ συνεσκέπτοντο. Οἱ σύνδικοι, ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τῶν φρατόρων τῶν συναγωγῶν, οὗς ἐπὶ τούτῳ συνεκάλει κατ' ἔτος ὁ Βενετὸς Προνοητὴς εἰς τὰ ἐν τῷ φουρούῳ μέγαρον αὐτοῦ, ἐφρόντιζον περὶ τῆς διατηρήσεως τῆς ἡσυχίας, συνδιήλλαττον τοὺς διαφορομένους καὶ εἶχον ἀγορανομικὰ καθήκοντα. Ὄφειλον δὲ πρὸς τούτοις νὰ παρευρίσκωνται ἐν πάσαις ταῖς δημοσίαις τελεταῖς φοροῦντες στολὴν ὁμοίαν τῇ τῶν λοιπῶν Χριστιανῶν συνδίκων, ἀλλ' ἐξ ἑρίου καὶ οὐχὶ ἐκ μετάξης ὡς ἡ ἐκείνων, προσέτι δὲ ἄοπλοι καὶ μετὰ βραχέιας φανάκης, διότι τὸ ξίφος καὶ ἡ μακρὰ φανάκη ὑπὸ μόνων τῶν χριστιανῶν ἐφοροῦντο.

Ἐπεταὶ τὸ τέλος

I. A. ΡΩΜΑΝΟΣ

Σ' ΕΝΑ ΟΡΦΑΝΟ

Μὴ κλαῖς, παιδί· τ' ὀλόχρυσο κεφάλι
Μὴ γέρονες ὡσάν ῥόδο μαραμένο·
Μὴν ἀκουμβῆς 'ς τὴ μητρικὴ σου ἀγκάλῃ
Ζητῶντας τὸν πατέρα λυπημένο.

Ἄκου ἡ καρδιά τῆς μάννας σου πῶς πάλλει.
Ποῦ 'ς τὸ στῆθος δὲ κλεῖ τ' ἀγαπημένο.
Καὶ τὸ πρόσωπο γέρονι ἀγάλι γάλι
Γιὰ νὰ κρῖνῃ τὸ βάλξιμα τὸ κλαῦμένο.
Γύρισε ἐδῶ τὸ δακρυμένο μάτι,
Νὰ ἰδῆς σ' αὐτὴ τὴ σφαῖρα ποῦ εὐωδιάζει
Ἀπελπισιὰ παντοῦ καὶ μαῦρον ἀπάτη·

Κύτταξε πόσοι δύστυχοι ἐδῶ ζοῦμε !
Μιὰ μάννα, ὠραῖο παιδί, μᾶς ἀγκαλιάζει,
Κ' ἕνα πατέρα ἀνώφελα ζητοῦμε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΑΙ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑΙ

Ταυρομάχος

Ἡ Δευτέρα, συνήθως ἡμέρα τῶν ταυρομαχιῶν, *dia de toros* εἶνε ἡμέρα σχολῆς· οὐδεὶς ἐργάζεται κατ' αὐτήν, ἡ πόλις δὲ ὀλόκληρος εἶνε ἀνάστατος· ὅσοι δὲν ἐφωδιάστησαν εἰσέτι με εἰσιτήρια, σπεύδουσιν εἰς τὴν ὀδὸν, ἔνθα κείται τὸ γραφεῖον τῶν εἰσιτηρίων, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ εἴρωσι θέσιν τινα κενήν.

Ἄθροον τὸ πλῆθος μεταβαίνει εἰς τὸ θέατρον.

Ἴδου τὸ ἀπόσπασμα τῆς ἐφίππου ἐθνοφυλακῆς, τὸ ὅποιον προχωρεῖ μετὰ τοὺς σαλπικτάς ἐπὶ κεφαλῆς διὰ νὰ ἐκκενώσῃ τὴν κονίστραν, οὐδεὶς δὲ θὰ ἐπειθετο δι' οἰοδῆποτε λόγον νὰ χάσῃ τὸ θέαμα τῆς ἐκκενώσεως τῆς κονίστρας καὶ τῆς κατεσπυσμένης φυγῆς τοῦ ἀλγωναζιῶ, ἀφοῦ ρίψῃ πρὸς τὸν θεράποντα τὴν κλεῖδα τοῦ *toril*, τοῦ ἔρκου· δηλαδὴ, ἔνθα εἰσὶν ἔγκλειστοι οἱ κερασφόροι μονομάχοι. Τὸ *toril* κείται ἀντικρὺ τοῦ *ματαδέρο*, ὅπου ἐκδέρονται τὰ φονευόμενα ζῶα. Οἱ ταῦροι ἄγονται τὴν προτεραιάν διὰ νυκτὸς εἰς λειμῶνα κείμενον ἐγγὺς τῆς Μαδρίτης καὶ καλούμενον *ἐλ ἀρρόγιο*, ὅν ἐπισκέπτονται κατὰ προτίμησιν οἱ ἔρασταὶ τῆς ταυρομαχίας. Ἄλλ' ὁ περίπατος οὗτος δὲν εἶνε ὅλως κίνδυνος, διότι οἱ ταῦροι βόσκουσιν ἐκεῖ ἐλεύθεροι καὶ οἱ φύλακές των μετὰ κόπου δύνανται νὰ ἐπαγρυπνώσιν ἐπ' αὐτῶν. Κατόπιν τοὺς ὀδηγοῦσιν ἐντὸς τοῦ σταύλου τοῦ ἀμφιθεάτρου διὰ μέσου γηραιῶν βοῶν ἐκγεγυμνασμένων εἰς τὸ ἔργον τοῦτο καὶ ἐπίτηδες ἀναμιγνυομένων εἰς τὴν ἀτίθασσον ἀγέλην.

Ἡ *πλάθα* δὲ *Τόρος* (πλατεῖα τῶν Ταύρων), κείται ἐντὸς τῆς πύλης τῆς Ἀλκάλας πρὸς ἀριστεράν, ἀποτελεῖ δὲ τεράστιον περίβολον, οὗ τὰ τεῖχη εἶνε κεχρισμένα δι' ἀσθέτου. Ἐπειδὴ πάντες ἔχουσι προμηθευθῆ ἐκ τῶν προτέρων τὰ εἰσιτήρια, ἡ εἴσοδος ἐνεργεῖται ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀταξίας. Καθεὶς ἀναρριχάται εἰς τὴν θέσιν του καὶ κάθηται εἰς τὸ ἠριθμημένον θρανίον του.

Ἡ ἐσωτερικὴ διάταξις ἔχει ὡς ἐξῆς: περίξ τῆς κονίστρας, ἧς ἡ ἔκτασις εἶνε ὅση καὶ τῶν ῥωμαϊκῶν ἀμφιθεάτρων, περιθέει κυκλωτεροὺς ἔρκους ἐκ στανίδων, ἔξ ποδῶν τὸ ὕψος, βεβαμμένον δι' ἐρυθροῦ αἰματόχρου χρώματος, ἔχον ἐξ ἐκάστης ἐπιφανείας προεξοχὴν ἐκ ξύλου, ἐφ' ἧς οἱ τσοῦλος καὶ οἱ βαρδιριλλιέρος στηρίζουσι τὸν πόδα διὰ νὰ πηδήσωσιν εἰς τὸ ἄλλο διαμέρισμα, ὡσάντις ὁ ταῦρος τοῦ ἀπειλεῖ ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Τὸ ἔρκος τοῦτο καλεῖται *l'as tablas*. Ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσι τέσσαρες θύραι διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κονίστρας, τὴν εἴσοδον τῶν ταύρων, τὴν ἀπαγωγὴν τῶν πτωμάτων κλπ. Μετὰ τὸ ἔρκος αὐτὸ ὑπάρχει ἕτερον ὁπωσοῦν ὑψηλότερον, ἀποτελοῦν μετὰ τοῦ πρώτου διάδρομον, ἔνθα ἴστανται οἱ κεκμηκότες τσοῦλος, ὁ *πικαδὸρ σοβρεσαλιέντε* (ἀναπληρωματικὸς), ὅστις ὀφείλει νὰ εὐρίσκαται ἐκεῖ πάντοτε ἐνδεδυμένος τὴν στολὴν του καὶ παρεσκευασμένος, ἔτοιμος ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν τυχὸν τραυματισθέντα ἢ φονευθέντα προϊστάμενον, ὁ *κατσετέρο* καὶ τινες φιλοτέχνη, οἵτινες παρὰ τοὺς κανονισμοὺς κατορθοῦσι νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς τὸν διάδρομον, οὗ ἡ εἴσοδος εἶνε περιζήτητος ἐν Ἰσπανίᾳ ὅσον ἢ τῶν παρασκηνίων τοῦ θεάτρου τοῦ Μελοδράματος ἐν Παρισίοις.

Ἐπειδὴ πολλάκις συμβαίνει ὁ ἐξηγριωμένος ταῦρος νὰ ὑπερπηδῇ τὸ πρῶτον διάφραγμα, τὸ δεύτερον προωτατεύεται ἐπὶ πλεόν καὶ διὰ δικτύου ἐκ σχοινίων, προσωρισμένου νὰ προλαμβάνῃ τὸ δεύτερον ἄλμα. Πολλοὶ ξυλοοργοὶ μὲ πελέκεις καὶ σφόδρα ἴστανται ἔτοιμοι νὰ ἐπιδιωρθώσωσι τὰς ἐνδεχομένους τοῦ διαφράγματος βλάβας, εἰς τρόπον ὥστε δυστυχήματα εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ συμβῶσιν. Ἐν τούτοις ἐθεάθησαν ταῦροι ὑπερβαίνοντες ἐνίοτε καὶ τὸ δεύτερον ἔρκος.

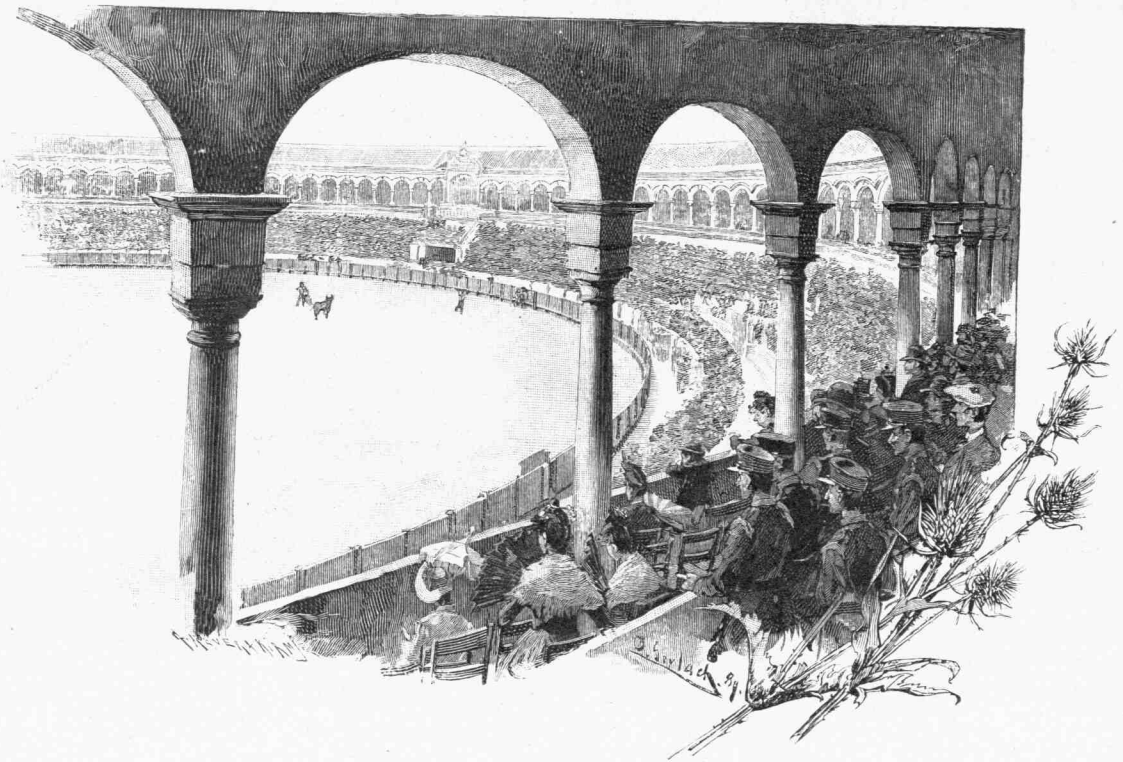
Μετὰ τὴν δευτέραν ταύτην ζώνην κεῖνται τὰ προσωρισμένα διὰ τοὺς θεατὰς θρανία, ὑπενθυμίζοντα τὰ τῶν ῥωμαϊκῶν ἀμφιθεάτρων, ἐκ γρανίτου ὑποκίανου καὶ οὐδὲν ἄλλο ἔχοντα στέγασμα εἰμὴ τὸν οὐρανόν. Ἐπειτα ἔρχονται ἀμέσως αἱ ἐστεγασμένα θέσεις καὶ κατόπιν τὰ θεωρεῖα, καὶ τὰ κοινὰ θεωρεῖα, ἑκατὸν δέκα ἐν συνόλω. Τὰ θεωρεῖα εἶνε λίαν εὐρύχωρα καὶ ἱκανὰ νὰ περιλάβωσιν εἰκοσι θεατὰς· τὰ κοινὰ θεωρεῖα διαφέρουσι κατὰ τοῦτο τῶν ἄλλων, ὅτι δύναται τις νὰ ἐνοικιάσῃ ἐν αὐτοῖς μίαν μόνην θέσιν. Τὰ βασιλικὰ θεωρεῖα κοσμοῦνται διὰ μεταξίνων ὑφασμάτων καὶ καλύπτονται διὰ παραπετασμάτων. Παραπλευρῶς κεῖται τὸ θεωρεῖον τοῦ δημοφιλῆ, ἔνθα προῖσταται ἡ δημοτικὴ ἀρχή, ἡ ὀφείλουσα νὰ λύῃ πᾶσαν παρουσιαζομένην δυσχερείαν.

Ὁ οὐτωςὶ διακεχωρισμένος περίβολος δύναται νὰ περιλάβῃ δωδεκακισχιλίους θεατὰς πάντας ἐν ἀνέσει καθημένους καὶ πάντας βλέποντας κάλ-

ιστα, πράγμα ἀπαραίτητον εἰς διασκέδασιν ἐξόχως θεαματικὴν. Ὁ τεράστιος αὐτὸς χώρος εἶνε πάντοτε πλήρης καὶ ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ προμηθευθῇ θέσιν δὲ *σάμβρα* (ἐν τῇ σκιᾷ) προτιμᾷ νὰ ψηθῇ ζωντανὸς μάλλον ἀπὸ τὸν ἥλιον παρὰ ν' ἀπολέσῃ μίαν καὶ μόνην φᾶσιν τοῦ ἀγῶνος. Αὐστηρῶς ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἐπιδεικτικῶς κομψευομένους ἢ ὑποχρέωσις, ὅπως ἔχωσι τὸ θεωρεῖόν των εἰς τὸ θέατρον τῶν ταυρομαχιῶν.

Ὅτε ἐξῆλθα τοῦ διαδρόμου διὰ νὰ καθίσω εἰς τὴν θέσιν μου, κατελήφθην ὑπὸ ἰλιγγιώδους θάμβους. Χεῖμαρροι φωτὸς ἐπλημμύρουσαν τὸ ἀμφιθέατρον. Θόρυθος ἀτελεύτητος ἐπλανᾶτο ὑπεράνω τῆς κονίστρας ὡς ὁμίχλη ψιθουρισμῶν. Πρὸς τὸ φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου μέρος ἐπαλλον καὶ ἠκτινοβολοῦν χιλιάδες ριπιδίων καὶ μικρῶν κυκλικῶν ἀλξήλων, ἐχόντων ὡς λαβὴν ῥάβδον ἐκ καλάμου. Ὁμοιάζον μὲ σμήνη πτηνῶν ποικιλοχρόων, ἐτοιμῶν ν' ἀποπτῶσιν· οὐδεμίαν θέσιν ὑπῆρχε. Σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι ἤτο ἤδη θαυμάσιον τὸ θέαμα δωδεκακισχιλίων θεατῶν ἐντὸς θεάτρου τόσον εὐρύχωρου, τοῦ ὁποίου μόνος ὁ Θεὸς δύναται νὰ βιάσῃ τὴν ὁροφὴν μὲ τὸ λαμπρὸν κυανοῦν χρῶμα, ὅπερ ἀντλεῖ ἐκ τῆς στάμνου τῆς αἰωνιότητος.

Ἡ ἔφιππος ἐθνοφυλακή, ὠραίαν φέρουσα στολὴν καὶ καλῶς ἱππεύουσα, περιήρχετο τὴν κονίστραν, ποσηγουμένων δύο *ἀλγοαζιλ* ἐν στολῇ, φρονόντων πῖλον καὶ λοφίον τῶν χροῶνων Ἐρρίκου Δ', κολόβιον καὶ μανδύαν μέλανα, ὑποδήματα ὑψηλά, καὶ διακόντων τινὰς ἰσχυρογυμνομένους παραμειναντας αὐτόθι φιλοτέχνας καὶ μειοκούς βραδύναντας κύνᾳ. Ἀφοῦ ἡ κονίστρα ἐκενώθη, οἱ δύο *ἀλγοαζιλ* προσεκάλεσαν τοὺς τορέρας (ταυρομάχους), ὧν ὁ ὅμιλος συνέκειτο ἐκ τῶν *πικαδῶρες*, τῶν τσοῦλος, τῶν *βαρδιριλλιέρος* καὶ τοῦ *εσπάδα*, πρωταγωνιστοῦ τοῦ δράματος, οἵτινες εἰσῆλθον εἰς τὸν περίβολον ὑπὸ τοὺς ἤχους μουσικῆς. Οἱ *πικαδῶρες* ἱππεύον ἵππους, τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαμοὶ ἦσαν σκεπασμένοι διὰ ζώνης περιδεδεμένης, διότι ἡ θέα τοῦ ταύρου ἠδύνατο νὰ πτοήσῃ αὐτοὺς ἢ νὰ προξενήσῃ αὐτοῖς κινδυνώδη ἀνασκιρτήματα. Ἡ ἐνδυμασία των εἶνε γραφικωπάτη συνίσταται ἐξ ἱματίου βραγέος, μὴ κομψονομένου, ἐξ ὀλοστηρικῶν πορτοκαλλόχρου, πορφυροῦ, πρασίνου ἢ κυανοῦ, καταφότου ἐκ κεντημάτων χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν, ἐξ ψηγματίων, ἐκ θισάνων, ἐκ κομβίων, ἰδίως περὶ τὰς ἐπωμίδας, ὅπου τὸ ὕφασμα ἐξαφανίζεται ὑπὸ φωτεινῶν καὶ φωσφορίζον σύμπλεγμα ἀραβουορημάτων, ἐξ ὑπενδύτου τῆς αὐτῆς κατασκευῆς, καὶ ὑποκαμίσου ἐξωγκωμένου ἐκ τριχάπτων περὶ τὸ στήθος, ἐκ λαμιμοδέτου ποικιλοστίκτου, ἀτιμελήτως δεδεμένου περὶ τὸν τράχηλον, ἐκ ζώνης μεταξίνης καὶ ἀναξυρίδος ἐκ δέρματος βουβάλου, ἐφοδιασμένων ἐσωτερικῶς διὰ φύλλων σιδήρου, ὅπως τὰ ὑποδήματα τῶν ταχυδρόμων, διὰ νὰ προα-

ΤΟ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΝ ΤΩΝ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΩΝ

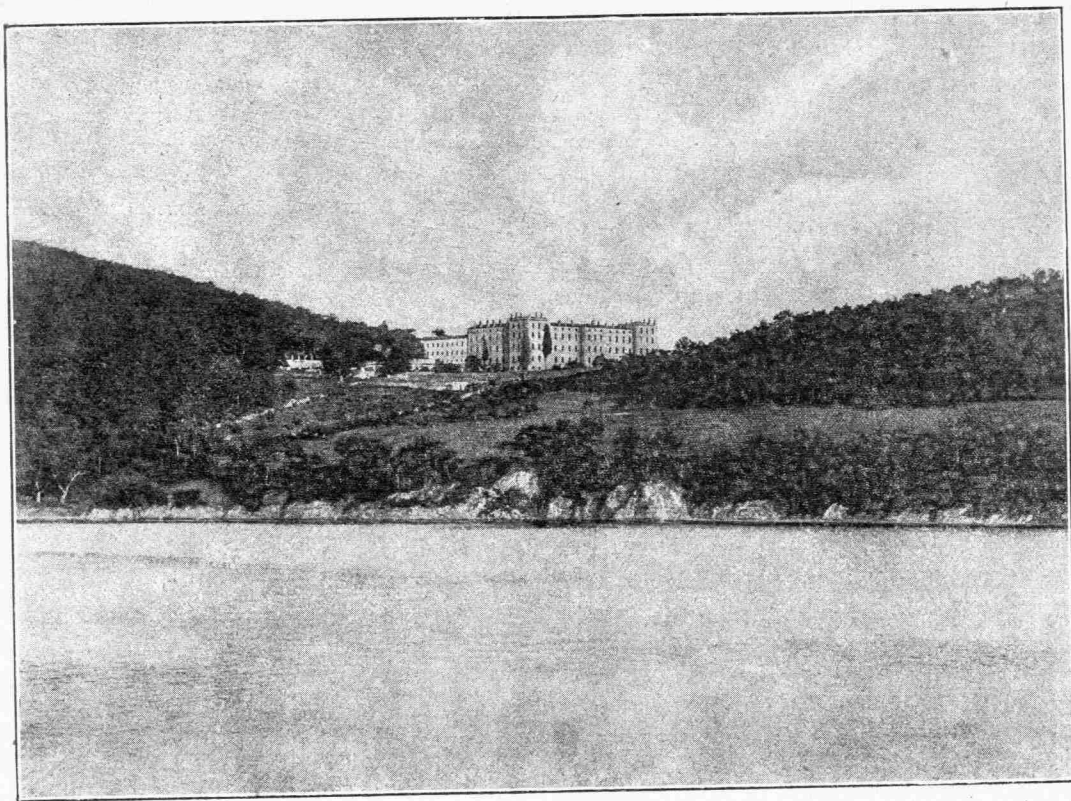
σπίζονται αἱ κνήμαι ἀπὸ τῶν κεράτων τῶν ταύρων· πῖλοι φαιοὶ μὲ ὑπερμεγέθεις γύρους, χαμηλοὶ τὸ σχῆμα, κοσμούμενοι ὑπὸ τεραστίης δέσμης ταινιῶν, καὶ εἰδός τι σάκκου ἢ κρωδύλου, μὲ μελανὰς ταινίας, καλουμένων, νομίζω, *μόνιο* καὶ συγκατοῦντος τὴν κόμην ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς, συμπληροῦ τὸν ἱματισμόν. Ὁ *πικαδῶρ* ἔχει ὡς ὄπλον δόρυ μετὰ σιδηρᾶς αἰχμῆς ἐνδὲς ἢ δύο δακτύλων μήκους, ἧτις δὲν δύναται νὰ πληγώσῃ τὸν ταῦρον ἐπικινδύνως, ἀρκεῖ ὅμως ὅπως τὸν ἐξερεθίσῃ. Δερμάτινος ἱμάς προσηρμοσμένος εἰς τὴν χεῖρα τοῦ *πικαδῶρ* συγκαταεῖ τὸ δόρυ καὶ ἐμποδίζει αὐτὸ νὰ ὀλισθήσῃ· τὸ ἐπίπριον εἶνε πολὺ ὑψηλὸν ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν καὶ ἁμοιάζει μὲ τὰ κατάφορακτα ἐκεῖνα τῶν ἵπποτων τοῦ μεσαίωνα· οἱ ἀναβολεῖς εἶνε ξύλινοι καὶ πλατεῖς ὡς οἱ τουρκικοί, φέρει δὲ ὁ ἵππεὺς παρὰ τὴν πτέρναν μακροὺς σιδηροῦς πτερινιστήρας, αἰχμηροὺς ὡς ἐγχειρίδια, διότι ὅπως διευθύνῃ τὸν ἐνίοτε ἡμιθανῆ ἵππον, δὲν ἀρκεῖ πολλὰκις ὁ κοινὸς πτερινιστήρ.

Οἱ *τσούλος* φαίνονται γοργότατοι καὶ κομψότατοι μὲ τὰς βραχεῖας ἐκ λευκοσηρικῶ ἀναξυρίδας των, πρασίνας, κυανὰς ἢ ροδίνας τὸ χροῦμα, ἀργυροκεντήτους καθ' ὅλας τὰς ῥαφάς, μὲ τὰς σαρκοχρόους ἢ λευκὰς μεταξίνας περικνημίδας των, μὲ τὸ διάκοσμον αὐτῶν ἱμάτιον, τὴν ἐσφιγμένην ζώνην καὶ τὸ πιλίδιον τὸ λεγόμενον *μορτέρα*, φιλαρέσκως κεκλιμένον ἐπὶ τοῦ ἱετίου· φέρουσι εἰς τὸν βραχίονα *μανδύαν* (*κάπα*), τὸν ὅποιον ἐκτυλίσσουσι καὶ σείουσιν ἐνώπιον τοῦ

ταύρου διὰ νὰ τὸν ἐξερεθίσωσι, νὰ τὸν θαμβώσωσιν, ἢ νὰ ἐφεκλύσωσι τὴν προσοχὴν του. Εἰσὶ νέοι ἐξαιρετοῦ σωματικῆς κατασκευῆς, λεπτοφυσεῖς καὶ εὐκίνητοι, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς *πικαδῶρας*, συνήθως διακρονομένους διὰ τὸ ὑψηλὸν τῶν ἀνάστημα καὶ τὸ ἀθλητικὸν τῶν σῶμα.

Οἱ *βαρδιρῶδες* φέρουσι τὸν αὐτὸν ἱματισμόν καὶ τὸ ἔργον των εἰδικῶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐμπηγνύωσιν εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ταύρου εἰδός τι βελῶν, μετὰ σιδηρᾶς αἰχμῆς ὀδοντωτῆς, κεκοσμημένων διὰ λωρίδων χάρτου τὰ βέλη ταῦτα καλοῦνται *βαρδιρῶδες* καὶ χρησιμεύουσι νὰ ἐξεγείρωσι τὴν μανίαν τοῦ ταύρου καὶ νὰ παροργίσωσιν αὐτὸν μέχρι τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐξάφνης, τοῦ ἀπαιτουμένου ὅπως παρουσιασθῇ καλῶς εἰς τὸ ξίφος τοῦ *ματαδῶρ*. Ὅφείλουσι δὲ νὰ ἐμπηγνύωσι δύο *βαρδιρῶδες* ταυτοχρόνως· ὅπως κατορθώωσιν δὲ τοῦτο, πρέπει νὰ περάσωσιν ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας διὰ μέσου τῶν κεράτων τοῦ ταύρου, ἐπιχείρημα δύσκολον, τοῦ ὁποῦ ἡ ἐλαχίστη ἀπορροεῖ ἀποβαίνει κινδυνώδης.

Ὁ *εσπάδα* δὲν διαφέρει τῶν *βαρδιρῶδες* εἰμὴ κατὰ τὸν πλουσιώτερον καὶ ἐπιδεικτικώτερον ἱματισμόν, ὅστις ἀποτελεῖται ἐκ πορφυρᾶς μεταξίης, χρώματος ἰδιαιτέρως ἀπαρέσκοντος εἰς τοὺς ταύρους. Τὰ ὅπλα του συνίστανται εἰς μακρὸν ξίφος μετὰ λαβῆς σταυροειδοῦς καὶ εἰς ἐν τεμάχιον ὑφάσματος πορφυροῦ, ἐξαρωμένου ἀπὸ ξύλου ἐγκαρσίου· τὸ τεχνικὸν ὄνομα τῆς κυματιζούσης ταύτης ἀσπίδος εἶνε *μουλέτα*.

Ἡ ἘΝ ΧΑΛΚῃ ἘΜΠΟΡΙΚῆ ΣΧΟΛῆ

Οἱ πικαδόρις συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν τσοῦλος χαιρετίζουσι τὸ δημαρχικὸν θεωρεῖον, ὅπθ' ἐπίπτονται αὐτοῖς αἱ κλείδες τοῦ τορίλ. Αἱ κλείδες λαμβάνονται ὑπ' αὐτῶν καὶ παραδίδονται πρὸς τὸν ἀλγωναζιλ, ὅστις τὰς φέροι πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος ὑπρέτην καὶ φεύγει ἔπειτα δραμαίως ἐν τῷ μέσῳ τῶν χλευασμῶν καὶ τῶν κραυγῶν τοῦ πλήθους, διότι οἱ ἀλγωναζιλ καὶ πάντες οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς δικαιοσύνης δὲν εἶνε δημοτικώτεροι ἐν Ἰσπανίᾳ ἢ ὅσον εἶνε παρ' ἡμῖν οἱ χωροφύλακες καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες. Ἐν τούτοις οἱ δύο πικαδόρις τοποθετοῦνται ἀριστερόθεν τῶν θυρῶν τοῦ τορίλ, αἵτινες κεῖνται ἀντικρὺ τοῦ βασιλικοῦ θεωρείου, διότι ἡ ἐξοδος τοῦ ταύρου εἶνε ἐκ τῶν μάλλον ἀξίων θεᾶς ἐπεισοδίων τοῦ ἀγῶνος. Ἰστανται οὗτοι εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων, ἐστραμμένα ἔχοντες τὰ νῶτα πρὸς τὸ ξύλινον διάφραγμα, στερορῶς ἱππεύοντες, μὲ τὸ δόρυ ἀνὰ χεῖρας, ἔτοιμοι ν' ἀντιμετωπίσωσιν ἀνδρείως τὸ ἄγριον ζῶον· οἱ δὲ τσοῦλος καὶ οἱ βασιλικὸι Ἰστανται ὀλίγον ἀποτέρω ἢ διασκορπίζονται εἰς τὴν κονίστραν.

Πᾶσαι αὗται αἱ προπαρασκευαί, αἵτινες διαρκούσιν ὀλιγώτερον διάστημα ἢ ὅσον ἀπαιτεῖται πρὸς περιγραφὴν τῶν, ἐξάπτουσιν εἰς ὕψιστον βαθμὸν τὴν περιέργειαν. Ὅλα τὰ βλέμματα προσηλθούνται εἰς τὴν θύραν, καὶ τῶν δωδεκακισχιλίων θεατῶν οὐδὲ εἰς καὶ μόνος στρέφεται

πρὸς ἄλλο μέρος. Ἡ ὠραιότατη γυνὴ τοῦ κόσμου δὲν θά ἤξιοῦτο τῆς ἐλεημοσύνης ἐνὸς καὶ μόνου βλέμματος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Th. Gautier

(Ἐπετα τὸ τέλος)

Ἡ ἘΝ ΧΑΛΚῃ ἘΜΠΟΡΙΚῆ ΣΧΟΛῆ

Ἡ ἐν Χάλκῃ σχολὴ τῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων, ἣτις «Ἑλληνικὴ Ἐμπορικὴ Σχολή» ὀνομάζεται, εἶνε ἓν ἐκ τῶν ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ αὐτοκρατορίᾳ μεγάλων ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων.

Περιλαμβάνει ὀκτὼ ἐτησίαις τάξεις, ὧν αἱ τέσσαρες ἀνώτεραι διαίρουνται ἐκάστη εἰς δύο τμήματα ἀκριβῶς διακεκριμένα καὶ ἀσυγχύτως λειτουργοῦντα. Τὸ μὲν ἐν τῶν τμημάτων τούτων, τὸ ἐπιστημονικόν, περιλαμβάνει τὰ μαθήματα πλήρους πρακτικοῦ γυμνασίου, τὸ δὲ ἕτερον, τὸ ἐμπορικόν, περιλαμβάνει τὰ μαθήματα ἐιδικῆς ἐμπορικῆς σχολῆς, ἣτις εἶνε κατηρητισμένη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρίστων τῆς Ἐσπερίας ἐμπορικῶν σχολῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν, πάντων Ἑλλήνων, ἀνέρχεται τῶρα εἰς 165, εἶνε δὲ οὗτοι τέκνα Ἑλλήνων οὐ μόνον ἐκ τῶν ὑπηκόων τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου, πάντες δὲ οἰκόσιτοι.

Σκοπὸς τῆς σχολῆς ταύτης εἶνε ἡ πρακτικώ-